

SEMİKOLON

Konflikt

Det uærlige spil

I dette essay vil jeg argumentere for tre ting: 1) hvordan en konflikt udspringer af en rigid enten-eller-logik; 2) hvordan en konflikt kan overvindes, hvis den afføder en læringsproces, der destruerer førnævnte logik; og 3) hvordan en mulig læringsproces transformerer konflikten til noget positivt, idet den muliggør en mere nuanceret forståelse af det, som sker.

I essayet ”Litteraturen og det onde,” beskriver Karl Ove Knausgård

den nymoralistiske bølge der for tiden går hen over Skandinavien, og hvor litterære værker i fuld alvor og med stor inderlighed bliver vurderet ud fra om det de udtrykker, er rigtigt eller forkert, godt eller dårligt, ikke i forhold til kvalitet, men i forhold til moral
(Knausgård 2014: 315-26)

Denne bølge rammer ikke kun litteraturen, men hele samfundet. Flere og flere bedrifter vurderes i forhold til moral, ikke i forhold til selve præstationen. Samtiden præges af en intens stræben efter fairplay eller fairness.

I dette essay vil jeg anvende sporten som et eksempel på en konflikt. Jeg vil se nærmere på dopingproblematikken, som den har udfoldet sig i kølvandet på cykelrytteren Lance Armstrongs indrømmelser i januar 2013. Med dette eksempel vil jeg vise, at fairness er tidens ideal, og at dette ideal konstruerer flere konflikter end det løser. Det spørgsmål, som jeg ønsker at rejse,

men ikke nødvendigvis besvare endeligt, er: Hvad hvis folk ikke er særligt gode til at vurdere, hvad der er fair?

Spørgsmålet illustrerer, hvordan værdiladede emner altid er fulde af potentielle konflikter. Det betyder, at en strid kun overvindes såfremt den åbner for en læreproces, der kan generere en større følsomhed omkring erkendelsesmæssige, etiske og værdimæssige problematikker. Forbliver en konflikt derimod uløst, er der intet positivt forbundet hermed. En konflikt er af samme grund noget potentielt motiverede og forandringskabende, hvor selve læringsprocessen er det aktualiserende, ikke det den medfører. Om en konflikt motiverer eller forandrer sig hen imod noget bedre, er umuligt at besvare uden at ende i et nyt sammenstød omkring normer, idealer og værdier. En konflikt forudsætter at nogle stærke overbevisninger kolliderer. Den er stærkere og mere dramatisk end uenigheden, fordi det som er på spil er eksistentielt afgørende. Den berører noget helt fundamentalt: Forestillingen om hvad der er sandt.

Here we go

Jeg sidder på en kontorstol i en badekåbe, som jeg ellers aldrig bruger. Jeg har klikket ind på Oprah Winfreys hjemmeside, hvilket jeg ellers aldrig gør. Klokken er 3 natten til fredag. Hun skal interviewe den amerikanske cykelrytter Lance Armstrong angående de mange doping-beskyldninger, som han er blevet mere og mere viklet ind i.

Oprah Winfrey er en seriøs dame. Hun sætter med det samme scenen, idet hun beder Armstrong om at svare enten 'ja' eller 'nej' til hendes spørgsmål, som senere vil blive uddybet i interviewet.

"Here we go," siger hun.

"Did you ever take banned substances to enhance your cycling performance," spørger hun.

"Yes," svarer Armstrong.

"Was one of these banned substances EPO?"

"Yes."

"Did you ever blood dope or use blood transfusion to enhance your cycling performance?"

"Yes."

"Did you ever use any other banned substances, like testosterone, cortisone or human growth hormone?"

"Yes."

"In all seven of your Tour de France victories did you ever take banned substances or doping?"

"Yes."

"In your opinion, was it humanly possible to win the Tour de France, without doping, seven times in a row," spørger Oprah Winfrey.

"Not in my opinion," svarer Armstrong.

Konflikten

Er Armstrong en helt eller et offer? Det er her, med dette spørgsmål, at tvivlen begynder. Konflikten udspringer af denne dikotomi: helt eller offer. Grænserne mellem, hvad vi skal tro på og ikke tro på. Grænserne mellem, hvad der virker overbevisende eller ej. Velbegrunder eller ej. Det hele er uklart. Hvornår begynder tiltroen at blive til mistro? Hvornår forvandler ens overbevisninger sig til trods og stædighed? Hvornår bliver det saglige perfidit?

Armstrong indrømmer at have taget forbudte (banned) stoffer for at fremme sine præstationer på cyklen. Det var måden at cykle på dengang i halvfemserne og nullerne. Det ved de fleste nu. Var han offer for en cykelkultur fuld af præstationsfremmende stoffer? Var han en helt, fordi han trods alt var den bedste blandt ligemænd? Er det overhovedet fair at stille det op på den måde?

Flere spørgsmål dukker op. Er det hele ren og skær hysteri? Er doping en del af underholdningen, men med andre midler? Skyldes al virakken at mange ser sporten som et attraktivt spejl af samfundet; et moralsk dannelsesideal, som lige pludselig er fuld af sorte pletter?

Pointen med disse spørgsmål er at vise, hvordan en konflikt altid er præget af mere end holdninger. Emnet er ekstremt følsomt, fordi det berører den enkeltes overbevisninger, som er tæt forbundet med den enkeltes fornemmelse af, hvad der er sandt. Nietzsche udtaler i *Schopenhauer som opdrager*: "at være sandferdig vil sige at tro på en tilværelse, der ikke kan fornægtes, som selv er sand og uden forstillelse" (Nietzsche 2014: 62).

Hvad er det, som ikke kan fornægtes, er det: 1) at Armstrong anvendte præstationsfremmende midler, ja, men også 2) at alle andre cykelryttere gjorde det i den epoke. Hermed bevæger vi os ind i en

diskussion, som er principielt meget større end Armstrong-sagen. Eksempelvis placerer den sig i en stadig aktuel debat indenfor moralpsykologien angående forholdet mellem moralske karakterdyder og en situations påvirkningskraft. Er alle cykelryttere karaktermæssigt disponeret for snyd, det vil sige lastfulde mennesker? Eller er de præget af en situation (en cykelkultur), hvor anvendelsen af EPO har været lige så almindeligt som Amen i kirken? Hvis Armstrong ikke kan leve op til sportens normer og regler (eller egne idealer), er det så fordi at han ikke evner at stå imod det pres, som en given situation eller kontekst rummer? Eller skyldes det blot at Armstrong slet ikke besidder nogen prisværdige moralske dyder?

Det kan være fristende at svare ja til det sidste, altså at Armstrong var en enlig bølge blandt dydsmønstre. Fakta fortæller dog en anden historie, nemlig at enten var alle cykelryttere lastfulde, eller også var de som resten af samfundet en mere broget skare, som blot – mere eller mindre ureflekteret – fulgte gældende praksis. Konflikts fundament er denne enten-eller logik, som de forskellige aktører ikke ønsker at bløde op i et kompromissøgende både-og, fordi denne opblødning konfronterer deres egen tro (læs: falske tro). Af samme grund kan en konflikt kun overvindes i kraft af skabelsen af en mere nuanceret forståelse.

Jeg vil nu prøve at vise, hvordan en konflikt kan initiere en læreproces.

Læringsproces

Hvad kendetegner sporten? Sporten bevæger sig altid på grænsen. Ikke kun på grænsen af, hvad en krop kan yde, fx. hvor hurtigt 100 meter kan løbes eller svømmes, eller hvor langt et menneske kan springe eller kaste et spyd, eller hvor godt et team kan samarbejde, etc. Sporten bevæger sig

også på grænsen af, hvad der er muligt indenfor de gældende regler, fx. med hensyn til træningsmetoder, udstyr og præstationsfremmende stoffer. Fire egenskaber er afgørende (Simon 2004):

Det er en aktivitet, som er valgt i frivillighed

Det er en aktivitet, som er styret ved hjælp af to sæt regler: Regler for fairness eller sømmelighed (sportsånd) og konstitutive regler.

Det er en fysisk udfordrende aktivitet

Det er en aktivitet, der involverer konkurrence forstået som en fælles søgen efter fortræffelighed.

Fairplay i fodbold kunne være at man ikke tackler bagfra, i boksning at man ikke slår under bælttestedet, (jf. punkt 2). Regler for fairness og sømmelighed er et spørgsmål om accept. De konstitutive regler derimod er designet for at fremme bestemte evner; de fortæller, hvad der er tilladt. Hvis jeg ønsker at spille fodbold, må jeg først acceptere spillets konstitutive regler, fx. at en markspiller ikke må bruge sine hænder. Formålet med de konstitutive regler er, at den enkelte atlet eller det enkelte team beslutter sig for hvilke strategier der bedst muligt kan øge eller fremme ens evner inden for de rammer, som de konstitutive regler sætter. Set i det lys har Armstrong, og alle de andre cykelryttere dengang, reelt ikke brudt de konstitutive regler. Armstrong har trods alt ikke kørt Frankrig rundt i taxa. Han har cyklet, på samme vis som fodboldspilleren Messi har brugt fødderne til at score mange mål. Om Armstrong så har stræbt efter fortræffelighed, fx. angående udholdenhed, er endnu et åbent spørgsmål, idet han jo med al tydelighed har vist, hvad en krop også er i stand til.

Tvivlen leder os tilbage til spørgsmålet om fairness. Er det fair, når en atlet anvender præstationsfremmende stoffer? Er det

fair over for atletens egen udvikling, overfor de atleter som vedkommende kæmper med og mod, er det fair overfor selve spillet? Konflikten i cykelsporten p.t. bunder i, at Armstrong var fair dengang. Men han er ikke fair i dag. Det er humlen i striden, som illustrerer at moralen altid kommer halsene efter det, som rent faktisk finder sted. Det vil sige, at denne konflikt bunder i en eklatant afstand mellem praksis og idealer. Løsningen er derfor at bringe disse to tættere på hinanden, hvilket selvfølgelig er lettere sagt end gjort. Eksempelvis gives der en form for amnesti til angrende ryttere, der ryddes op (måske ikke helt op) i de styrende organer i cykelsporten, og vigtigst, diskursen omkring hvad der er acceptabelt eller fair, er blevet meget mere klar, fordi kulturen i cykelsporten er under forandring.

En anden måde at opridsede dette essays tese på, er, ved at påstå at der altid er visse ting, som vi endnu ikke kender til i forbindelse med sport (eller et hvilket som helst felt); ting, som vi nødvendigvis lærer hen ad vejen. På den måde er sporten aldrig vendt mod fortiden, men mod fremtiden. Armstrong var forud for sin tid. Som den franske filosof Gilles Deleuze skriver i forbindelse med Marcel Proust og læring:

Det, som er vigtigt, er, at helten ikke vidste visse ting i begyndelsen, at han lærer dem hen ad vejen ... At være modtagelig for tegn, at betragte verden som noget, der skal afkodes, det er uden tvivl en gave.

(Deleuze 2003: 48)

Deleuze påpeger endvidere, at skuffelsen spiller en væsentlig rolle i enhver læreproces.

Hvem var ikke skuffet i forbindelse med Armstrongs indrømmelse? Enten fordi han snød, eller fordi han ikke var en ekstraordinær supermand, eller fordi han blev presset

til en tilståelse, eller fordi han blev opdaget. Det er sjældent at nogen gør noget, som de ikke troede, ville være gavnligt eller givende. Sagt mere simpel: Den enkelte handler altid således at det giver mening (Wittgenstein 2009). Det gav unægteligt god mening at dope sig dengang, men ikke i dag. Konflikten opstod, fordi det der før gav mening, ikke længere giver mening. Det betyder at konflikten er tid- og kontekstafhængig, idet en kontekst aldrig er givet en gang for alle, men hele tiden konstrueres.

Hvad kan vi lære af de nye erkendelser, som Armstrongs tilståelser muliggør? At cykelsportens essens hele tiden afhænger af den sidste erkendelse heraf. Essensen er blivende. Det betyder også, at en konflikt ofte er forbundet med en manglende vilighed til forandring. De færreste bryder sig om at afvige fra en meningsfuld reference; en reference, som altid udspringer af en kontekst eller situation; nemlig den, som der vurderes ud fra. Sagt mere generelt: En konflikt bærer præg af en ufravigelig tro på at konteksten er givet, selvom den hele tiden aktualiseres på ny. Det betyder at meningskabelsen hæmmes af et ideal, som reelt ikke søger sandheden, men snarere ønsker sin position bevaret.

Dette leder mig videre til tredje del, nemlig hvordan enten-eller logikken kan nedbrydes, hvilket er et etisk anliggende.

Etik

Det siges, at etikken stammer fra det antikke Grækenland. Den græske filosof Aristoteles var den første, der for alvor beskæftigede sig med etik, der i sin græske udformning handlede om den gode levevis eller livsform. ”*Det gode, som alle ting stræber efter*” (Aristoteles 1995: 11). Etik var for Aristoteles et praktisk anliggende, hvor ”Det gode” er lig med handlingen

selv, idet en god handling med stor sandsynlighed bevæger et menneske mod noget bedre, nemlig et liv, der er værd at leve (i.e. *eudaemonia*). Etik, som en handlingens visdom. Det skal forstås således, at vi hver især gradvist evaluerer vores handlinger i lyset af om de bringer noget bedre med sig eller ej. Den endelige vurdering af et livs samlede handlinger kan dog først ske, når et liv er ovre. På samme måde kan man være tilfreds med sit liv, fordi det løbende rummer små øjeblikke af lykke og velvære, men om et liv er lykkeligt eller ej, vellykket eller ej, kan kun besvares posthumt.

Den etiske praksis sker for Aristoteles i et miks af en klassisk intelligent fornuft, og i kraft af hvad han kalder en praktisk fornuft. Sidstnævnte er nært beslægtet med intuition, forstået som en persons umiddelbare dømmekraft baseret på vedkommendes erfaringer. Den primære funktion for den praktiske fornuft er, ”at tage ved lære,” hvorved et menneske på sigt kan blive vis – i hvert fald visere. Hermed betoner Aristoteles vigtigheden af at prøve sig frem, da ingen kan vide alt på forhånd. Visdom er akkumuleret erfaringsdannelse (Aristoteles 1995: VI bog).

Det afgørende spørgsmål i enhver etik er, hvad der er godt eller hvordan man definerer ”Det gode”. Af samme grund debatterer etikere også spørgsmålet om, hvorvidt ”Det gode” er noget fast, statisk og givet, eller noget foranderligt, dynamisk og tilblivende. Spørgsmålet om ”Det gode” betyder ligeledes, at etik er tæt forbundet med det græske begreb *logos*, som betyder fornuft, samtale og udtryk, fx. hvordan ”Det gode” kommer til udtryk. Men etik er også forbundet med begrebet *poesis*, som betyder at skabe eller at gøre, fx. hvordan et liv skaber sig selv, idet enhver livsform formes i samspil med omgivelserne. Forskellen mellem

”Det gode”, som noget essentielt eller noget tilblivende viser sig i selve den måde, hvorpå den enkelte atlet eller en sportsgren kan argumentere (i.e. *logos*) for sine handlinger – altså argumentere for, hvordan atleten eller sportsgrenen skaber sig selv (i.e. *poesis*).

Konflikten i cykelsporten viser med al tydelighed at *logos* og *poesis* ikke har været forbundne.

En måde at overkomme en konflikt på kan ske ved at fremme den poetiske del af etikken. Eksempelvis taler Deleuze om at blive opløst i det, som sker. For ham er etik et spørgsmål om at ”gøre sig værdig til det, som sker” (2004: 169). Forstået som en måde at matche det, som finder sted, det vil sige komme på omgangshøjde med livets kræfter.

Deleuze kæder, som også Aristoteles gjorde, etikken sammen med en praksis, en handling eller aktivitet, som altså kan være mere eller mindre vellykket. For Deleuze (2004: 170) afhænger det af, hvorvidt den enkelte besidder en kreativ vilje til at skabe plads til dét, som er værd at bevare. Det gode hos Deleuze er dét, som gør en person i stand til at acceptere det skete med et fredfyldt sind. Det vil sige, denne evne eller kapacitet til ikke at lade sig slå ud, men at gøre sig mere modtagelighed overfor det, som finder sted. Jo mere den enkelte evner at lade sig påvirke, desto mere styrket vil vedkommende kunne handle. Etik bliver til et spørgsmål om at gøre sig værdig til at bære det, som sker; værdig til at række det levende videre uden at dømme, hvilket sker ved at bekræfte det levende. Det kunne eksempelvis ske ved at bestyrke den menneskelige opfindsomhed, der muliggør en fremtidig opfindsomhed.

Hvad vil det helt konkret sige? Jeg vil prøve at besvare dette spørgsmål i den følgende diskussion.

Diskussion

Dette essays grundlæggende tese er, at konflikten kan hjælpe os med at blive mere etisk bevidste. Den kan højne vores etiske refleksionsniveau, selv når den finder sted i noget så populært som sport.

Lad mig træde et skridt tilbage og skitserer lidt af dopingdebatten. De danske medier har siden Festina-skandalen i Tour de France 1998 dækket dopingproblematikken rimelig intenst, men selv efter 15 års dækning, synes medierne ikke at være blevet mere etisk nuancerede i deres vinkling. Doping-problemet reduceres helt kort til et spørgsmål om snyd eller ikke-snyd, hvor det at snyde er uærligt. Med til spørgsmålet om snyd hører også snyd, som noget ærligt. Noget helt almindeligt og dagligdags. Dette overser medierne. De danske medier har bevidst undgået at tage ved lære for at fastholde en konflikt, som de kan vinkle deres artikler over.

I dag fremstår den professionelle cykelkultur i 90'erne og 00'erne, som en kultur, hvor det var det naturligt at dope sig. I forlængelse af forskellen mellem det uærlige og det ærlige, er det ligeledes den almindelige påstand, at noget som er uærligt partout er forkert, til tider ligefrem ondt. I kølvandet af denne antagelse berøres indirekte spørgsmålet om fairness. Derudover berøres et erkendelsesmæssigt spørgsmål, der handler om viden. Kriteriet for hvornår noget er løgn og latin, ærligt eller uærligt, er et erkendelsesmæssigt, såvel som pædagogisk anliggende. Den franske filosof André Comte-Sponville har rammende sagt: "*Hel- lere for ærlig til at være høflig end for høflig til at være ærlig!*" (1998: 20). Pointen er, at et menneske kan blive så høfligt, at vedkommende underminerer sig selv, det vil sige underminere sin egen tilblivelse. Eller som Aristoteles skriver: "*Det ville da være*

tåbeligt, om man ikke valgte at leve sit eget liv, men en andens" (1995: 219).

Forskellen mellem ærlig og høflig udgør et andet omdrejningspunkt i Armstrong-sagen. Det er svært at sætte en definitiv grænse mellem ærlighed og høflighed, da disse to begreber konstant vikles ind i hinanden. Armstrong har været høflig i den forstand, at han har praktiseret hvad der var sædvane i professionel cykelsport, mens han var aktiv. Det svarer til at en ikke-muslimsk kvinde bærer slør, når hun besøger et muslimsk land.

Armstrong er imidlertid ærlig i dag. Ikke kun nødtvunget ærlig på grund af overvæltende anklager og beviser. Nej. Armstrong mener eksempelvis, at der er grund til at være stolt af sine bedrifter, hvilket understøtter høfligheden over for den kultur han tilhørte. Man kunne også sige, at argumentet om høflighed hænger sammen med at han forsøger at trøste sine fans ved ikke at tabe mere ansigt end højst nødvendigt, og sige: "*I blev ikke bare snydt dengang, det var sku stort.*" Armstrong er derimod ikke ærlig forstået mere folkeligt. Tværtimod. Den almindelige opfattelse er, at han ikke angrede nok, at han ikke viste nok følelser i forbindelse med sine indrømmelser, etc.

Sagt anderledes: Armstrong klandres for i sin karriere at have været for høflig, idet han bare fulgte strømmen og gjorde som de andre, måske mere end de andre, måske bedre og mere konsekvent end de andre, men stadigvæk som de andre. Ergo, høfligheden er et onde vi må til livs. Men vel og mærke fortidens høflighed.

Nu, mens Armstrong angrer, ønsker de fleste nemlig høfligheden tilbage, fordi den ærlige Armstrong fremstår ubetænksom, når han taler om stolthed i stedet for grådkvalt at undskyldte. Ergo, ærligheden er sjældent spiselig i nuet. I praksis betyder det, at de

færreste formår at gøre sig værdig til det, som sker og skete, men i stedet for vurderer hvorvidt det repræsenterer et ideal; et ideal der passer med ens eget. Normerne for det ene og det andet skifter, som serven i en tenniskamp. Tiden ændrer sig. I 70'erne og 80'erne kunne en cykelrytter godt tale om doping og være alle tiders atlet, men i 90'erne begyndte dette at ændre sig. I dag svarer doping til at du åbent erkender, at du spiser æg fra burhøns, at du elsker kød fra køledisken, at du ryger sammen med dine børn, og du at ikke kun drikker for at fortynde blodet, men for at forsøde (fortynde) tilværelsen mere generelt.

Konflikten danser mellem ærlighed og høflighed, fordi det er svært – nærmest umuligt – at vide, hvornår den offentlige mening vil høre sandheden eller nøjes med at høre, hvad de gerne vil høre. Om ærlighed er en dyd afhænger tilsyneladende af konteksten.

Konfliktens kerne synes at være en alt for ideologisk og normativ holdning, der fremmer en jagt på snydere. Den enkelte kerer udelukkende om sig selv, ikke hvad der er sandt eller ej. Konflikten udspringer af en manglende fornemmelse for det, som sker – for tidens strømninger og kræfter. Jagten på fairplay bundet ret beset i en manglende vilje til læring, en manglende vilje til at skabe nye rammer, det vil sige skabe situationer eller en kontekst, hvor det at være ærlig er muligt. Løsningen kræver, at den enkelte er villig til at fralægge sig skråsikkerheden. Og hvem tør det?

Vender vi tilbage til Deleuze, så er hans etik formet af det som sker. Han søger ikke fairness, men forståelse. Han forsøger ikke at bekæmpe andre idealer og normer med højere og bedre normer og idealer – som når vi i 2014 vurderer cyklingen i halvfemserne.

Udfordringen er, at bevæge sig ud på grænsen af ens viden. Undersøge. Give plads til det, som sker uanset om det luner eller ej. Kun på den baggrund kan man vurdere om det skete hæmmer eller udvikler ens eksistensmuligheder. Deleuzes engagerede nærvær, spørger: Hvordan kan man også se konflikten? Hvad muliggør den?

Afrunding

En konflikt begynder, når det er umuligt frit at skabe mening, fordi idealerne hæmmer og kontrollerer ens praksis. Løsningen er forbundet med en læringsproces, der prøver at udfolde konfliktens potentiale.

Hvad hæmmer? Hvad er også muligt?

Konflikten forbliver en konflikt, når ingen ønsker at se, at Armstrong både var og er et offer på grund af denne jagt efter fairness, som aldrig er forbundet med tiden. Fairness er et begreb der ikke kan bruges mere generelt. Hver enkelt situation må vurderes på baggrund af det, som den muliggør. På den baggrund finder jeg det relevant at kalde Armstrong en helt. Nietzsche skriver: *"Det heroiske menneske er bedøvende ligeglad med sit eget velbefindende eller sin egen ulykke, med sine dyder og laster og med sig selv som alle tings målestok"* (Nietzsche 2014: 67). Hvad søger helten ifølge Nietzsche? At *"bringe alt det falske frem i lyset"* (p. 66), hvilket ligeledes er den eneste måde at overkomme en konflikt på. Helten må ofre sig for noget større. Armstrong-sagen har vist, at det eneste der gælder dengang og nu, er, at flertallet kun vil se det, som de tror på.

Det er ligeledes det tætteste jeg kommer på en konklusion: Enhver konflikt opstår, fordi ingen ønsker at ofre sig for det, som sker, men stædigt holder fast i et falsk ideal.

Litteratur

- Aristoteles (1995): *Den Nikomacheiske Etik*. Oversat af Niels Møller. Det lille Forlag.
- Comte-Sponville, A. (1998): *En lille bog om store dyder*. Oversat af Jesper Tang. Samleren.
- Deleuze, G. (2003): *Proust og tegnene*. Oversættelse og indledning ved Søren Frank. Det lille Forlag.
- Deleuze, G. (2004): *The Logic of Sense*. Oversat af Mark Lester med Charles Stivale. Continuum.
- Knausgård, K.O. (2014): *Sjælens Amerika*. Oversat af Sara Koch. Lindhardt og Ringhof.
- Nietzsche, F. (2014): *Schopenhauer som opdrager*. Oversat af Lars Christiansen. Informations Forlag.
- Simon, R.L. (2004): *Fairplay. The Ethics of Sport*. Westview Press.

OM BIDRAGSYDERNE

Sven Altenburger

Studerende ved Queen Mary University of London

Den politiske tænkings historie, UK

Nikolaj K. Andersen

Stud.mag. i Idéhistorie, Politik &

Retorik, AU

Kevin Crowley

Nicolai von Eggers

Ph.d.-studerende ved Institut for

Kultur og Samfund – Idéhistorie, AU

Mikkel Flohr Christensen

Ph.d.-studerende ved Department of society and globalisation, RUC

Finn Janning

Forfatter,

Ph.d. fra CBS i praktisk filosofi

Nicolai Krejbjerg Knudsen

Stud.mag. i Filosofi, AU

Louise Rognlien

Stud.mag. i Idéhistorie, AU

Benjamin Thorup

Stud.mag. i Historie &

Samfundsfag, AU

Dominique Routhier

Stud. mag. i Filosofi, KU

SEMIKOLON

Institut for Kultur og Samfund
Jens Chr. Skous Vej 7
Bygning 1465-1467
8000 Århus C

semikolon.au@gmail.com
www.semikolon.au.dk
facebook.com/semikolon.au

REDAKTION

Semir Music (ansv./temared.)
Jacob Hedeager Olsen (temared.)
Martin Porse (anm. red.)
Janni Katrine B. Frederiksen (krea. red.)
Thomas Hjerimitslev (wwwred.)
Jens Sand Østergaard

PRODUKTION

SUN-TRYK

OPLAG

300 stk.

UDGIVET MED STØTTE FRA
Institut for Kultur og Samfund

Redaktionen	3	Leder
	6	Call for papers Nr. 28: Artefakter Nr. 29: Kærlighed
<hr/>		
Tema: Konflikt		
Nicolai Krejbjerg Knudsen	9	“I could call you mad, were you not my father” – On Madness and Sovereignty
Nicolai von Eggers	18	Klassekamp i Den Franske Revolution – Sieyès og Robespierre
Kevin Crowley	27	Cultivating Conflict
Sven Altenburger	35	Hobbes – On authority, obligation, retained rights and individual judgement
Nikolaj K. Andersen & Benjamin Thorup	45	Stater i konflikt
Louise Rognlien	53	“Det politiske” som konflikt – I konflikt med liberalisme og demokrati, moderne krigsføring og Carl Schmitt
Mikkel Flohr Christensen	61	The Problem of Civil War in Agamben’s Thought
Dominique Routhier	69	Krisen “ontoteologisk” betragtet – En tilnærmelse til en sekulær, kritisk og post- eksistentialistisk læsning af krisemetaforen i F.W.J. Schellings Frihedsskrift
Polemik		
Finn Janning	80	Det uærlige spil